

תת"ע 2010/08/14 - אזברגה רושדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2010-08-14 מדינת ישראל נ' אזברגה רושדי
תיק חיצוני: 90503266000

מספר בקשה: 1

בפני מבקש נגד משיבה
כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
אזברגה רושדי ע"י ב"כ עו"ד קישאווי
מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 8.9.14, בגין עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור בנסיבות מחמירות (מצלמה), בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר, לאחר שהזמנה לדין שנשלחה לכתובתו הרשומה, הוחזרה בציון "לא נדרש".

לטענת של ב"כ המבקש, דבר הדואר נשלח אומנם לכתובתו הרשומה של המבקש, שכונת ורדה 6 לוד, אך בהמשך, הועבר לת.ד. 541, שאינו בבעלות המבקש ומשם הוחזר בציון "לא נדרש".

נוכח המחדל שהיה, לטענת ההגנה, בביצוע המסירה, הרי שהעבירה המיוחסת למבקש התיישנה ולא ניתן עוד לדון אותו בגינה.

עוד טוען ב"כ המבקש, כי במועד העבירה, היה הרכב בחזקתה של הגב' אלגרושי שרה.

ב"כ המבקש הפנה לעפ"ת 2493-07-14, עבדו נגד מדינת ישראל, מפי כבוד הש' בן יוסף ולעפ"ת 20102-08-11, משארקה נגד מדינת ישראל, מפי כבוד הש' צלקובניק - לצורך תמיכה בטיעונו.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי המבקש זומן כדיון, על פי תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי ולכן, יש לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה

עמוד 1

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש: "סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לעניינו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשונן:

תקנה 44א - "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

בע"א 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נאמר:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת לסתירה רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות בו....התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או בעקרונות של שהיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסיפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 - (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:...

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין".

בע"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזהויה שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרשה".

ברע"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות הענין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. ... והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

ברע"פ 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח לסתור את החזקה הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של אבו אלמפלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו של המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002)".

ברע"א 618/74 פאעור נ' קמיל, אמר כבוד השופט לנדוי:

"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את המכתב כעבור הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה ללא סיבה מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן המכתב, ממש כאילו קיבל את המכתב לידי והשליכו לסל".

מעיון באישור המסירה שבתיק בית המשפט, לא מצאתי תימוכין לטענת ב"כ המבקש, לעניין העברה לתיבת דואר שגויה. אכן, על גבי אישור המסירה מופיע רישום בכתב יד של המספר "541", אך לא ניתן לקבוע כי אכן מדובר במספר ת.ד. אליה הועבר דבר הדואר או שמדובר ברישום פנימי כלשהו של רשות הדואר.

המבקש לא הגיש כל מסמך מרשות הדואר, שיש בו כדי לתמוך טענתו לעיל ולכן, לא נסתרה חזקת המסירה כדין.

מהאמור לעיל, אני קובעת כי המבקש זומן כדין לדיון בעניינו, בחר שלא להתייצב ומכאן, שלא עומדת לו טענת ההתיישנות אותה הוא טוען, שכן לא יעלה על הדעת כי ייחנה מפרי מחדלו.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

בע"פ 4448/09 קמר נגד מדינת ישראל נאמר:

כמו כן, לא עלה בידי המערער להוכיח כי הותרת ההרשעה על כנה תגרום לו עיוות דין. היגד זה פורש בהלכה הפסוקה כמבחן הסתברותי-תוצאתי הבוחן את היחס בין הפגם לבין האפשרות של שינוי תוצאת המשפט...דומה כי המערער הגיש הבקשה להסבת הודעת תשלום הקנס על שם אחיו, אך בשל שיטת הניקוד הנוהגת בגין עבירות תעבורה וחששו משלילת רישיון הנהיגה. המדובר בטענה שכיחה המועלית באופן תדיר בבית משפט זה. אין המדובר בנסיבות בהן נעלה מכל ספק כי דיון בעניינו של המערער היה מוביל למסקנה שיש לזכותו ולהסב הודעת תשלום הקנס על שם אחיו. בשים לב לנכונות של אחר ליטול אחריות לביצוע עבירות המיוחסות לפלוני ובכך לאפשר לאחרון להימלט מאימת הניקוד ולהסיר מעליו החשש משלילת רישיון הנהיגה, על בתי המשפט לצמצם תחולתו של תנאי עיוות הדין אך למקרים חריגים ומיוחדים, בהם אין כל ספק, כי דיון ענייני בהודעת תשלום הקנס, היה מוביל לזיכויו הנאשם".

בנסיבות שבפני, לא התרשמתי כי מדובר במקרה חריג שיש להחיל עליו את הכלל לעניין "עיוות דין", כפי שנקבע בפסק הדין לעיל.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש לא הוכיח את התנאים הקבועים בסעיף 130 (ח) לעיל ולפיכך, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ה' כסלו תשע"ה, 27 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.